

אֶלְדָּנוֹת

לְשִׁמּוֹן עֶבֶת

פְּרָשַׁת בְּהַעֲלֹתְךָ

בס"ד, אֲדִינוֹן ק"א

ההלולא קדישא של הרה"ק רבי אלעזר מנדל מלעלוב, להיות בשבת קדש. משום מה שכחו להדליק נר לזכרו בבית מדרשו. הסבא, הרה"ק רבי דוד צבי שלמה, נכנס לעריכת השלחן של ליל שבת, הרים עיניו למעלה אל מנורת השבת המשתלשלת מן התקרה וקבע: נר אחד מנרות השמן זית שהדלקו לכבוד השבת יהיה לכבוד בעל ההלולא! ואכן כך היה, הנר שהיה בו כדי לדלק שעתים נעשה בו נס ונשא דולק עם טפת שמן עד צאת השבת, סיים הרבי ספורו, והמשיך בעריכת שלחנו כרגיל ללא כל שנוי.

אולם הכל עמדו משתוממים בראותם את המחזה המפלא, כפי שארע אצל סבו כך קרה גם בבית מדרשו של הרבי, כל הנרות כבו אך נר אחד נותר דולק עוד יממה אחת שלמה. באותה שבת התגלגלה השמועה בכל רחבי העיר בני ברק על הנס המתרחש בבית מדרשו של הרבי. רבים באו לחזות במו עיניהם בפלא.

לשם כמדת השמן

ספר הרה"ק ה'שפע חיים' מצאנו זיע"א ששמע מהרה"ק רבי מנחם מנדל מפריסטיק זיע"א, כי בהיותו סמוך על שלחן חותנו הרה"ק ה'דברי יחזקאל' משינאוא זיע"א חל יומא דהלולא של אביו זצ"ל בשבת קדש, ושכח להדליק נר של יארצייט, והזכיר צערו על כך לחותנו זיע"א בעת כניסתו לתפלות ליל שבת קדש, ולא ענהו דבר, רק הגישו לאחד הנרות שעל השלחן ורמז בידו שזה יהיה הנר יארצייט.

אחרי שנכנס לסעודה הרגיש שגור אחד דולק יותר מהמשער, וכו למחרתו, ולעת ערב שכבר היה חשוך בבית הרגש ביותר אור הנר הדולק ועומד. אחר ההבדלה עברו שניהם הרב מפריסטיק וחותנו הרה"ק משינאוא בסמוך להנר, הפנה הרב הקדוש משינאוא מבטו אל עבר הנר ואל הרב מפריסטיק כאומר לו: הצלחת המופת בנר, ואמר לו הרב משינאוא: הרי אמרת ששכחת להדליק נר, אבל לדעתי ראוי שתשלם להמשמש כפי מה שעולה מדת שמן שדולק כל היום.

נרות של קרח

הרה"ק ה'צמח צדק' זיע"א מליובאוויטש ישב פעם, בשנת תקע"ט, בהתעודות גדולה עם חסידיו ואמר להם: אצל מורנו הבעל שם טוב הקדוש דלקו אפלו נרות של קרח בשלהבת אש, ואלו היום אף חסידים בעלי ידיעה והשכלה בחסידות הם קרים.

והמשיך וספר: הבעל שם טוב הקדוש אהב מאד את האור, כי 'אור' בגימטריא 'רו', ומי שיודע את הסוד הפנימי של כל דבר הוא יכול לגרם לו להאיר. פעם ארע שלתלמידי הבעל שם טוב לא היה אלא נר אחד, ורבנו הבעל שם טוב היה צריך להכנס כדי לשבת עמיהם, ונצטערו מאד על שיצטרכו לישב בחשך, כיון שיידעו כי הבעל שם טוב אוהב אור רב, ולא ידעו מה לעשות. כאשר נכנס הבעל שם טוב הקדוש אמר להם: יהודים זקוקים לאור, עקר עבודתי היא להאיר ליהודים, ולמה אין מספיק אור? נענו התלמידים ואמרו: לא יכלנו להשיג יותר מנר אחד. צוה הבעל שם טוב להוריד מהג' 'נרות' של קרח התלויים שם - [כאשר יש קרח ישנן כמין גלידים ארפים הדומים לנרות] ולהדליקם. התלמידים עשו כן וה'נרות' דלקו. משסים הרבי הצמח צדק לספר את הדברים החל לומר בדבקות ואמר: אצל תלמידי הבעל שם טוב דלקו והאירו אפלו נרות קרח, ואלו אצל חסידים של עכשו חשך וקר. לאחר שנים, כאשר נכדו של הרבי הצמח צדק, הלא הוא הרה"ק הרבי הרש"ב זיע"א, היה מספר ספור זה, היה מסים ואומר: זקני גלה בהם, בחסידים שלו, את ה'אש תמיד תוקד' של הנשמה.

נר אחד נותר דולק עוד יממה אחת שלמה

בשבת אחת כאשר חל יום ההלולא לאחד מאבותיו הקדושים של הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זיע"א, ישב הרה"ק בשלחנו הטהור והזכיר את היארצייט שחל היום, ופתח בספור על הסבא הרה"ק רבי דוד צבי שלמה זיע"א:

בשנת תרע"ז חל יום ט"ז אדר, יום

כְּשִׁישׁ נְרוֹת עַל הַשְּׁלַחַן אֲפֶשֶׁר לְקַרְא בְּקִלּוֹת

פֶּעַם הִגִּיעַ רֹאשׁ יְשִׁיבָה אַחַד אֶל נוֹה קִדְשׁוֹ שֶׁל הַרְה"ק רַבֵּי אֶהְרֵן מִבְּעַלְזָא זִיע"א בְּעַת קַבְלַת הַקּוֹיטְלֶעךָ, וַיְהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה שֶׁשׁ נְרוֹת דְּלוּקִים עַל הַשְּׁלַחַן, שָׁאֵל אֶת הַרְה"ק זִיע"א לְפֶשֶׁר הַנְּרוֹת הַדּוּלְקִים עַל הַשְּׁלַחַן בְּאֲמֻצֵּעַ יְמֵי הַשְּׁבִיעִי.

הַשִּׁיבוֹ הַרְה"ק מִבְּעַלְזָא זִיע"א: 'יּוֹדֵן קוֹמְעֵן אַרְיִין מִיט קוֹיטְלֶעךָ אֶסְאָךְ מֵאֵהֶל מִיט אַ קְלִיין כְּתַב אֹנֵן דִּי לְעֻקְטֶער עֲנֵגְט דָאָךְ אַזוֹי הוֹיעֶךָ, אֹנֵן אַז סְאִיז דָא לְעֻכְט אױפֵן טִישׁ אִיז דָאָךְ אַ מַחִיָּה צוֹ לִינְעֵן, פִּדְרֹכוֹ לְתַרְץ דְּבָרִים בְּכַמָּה אֲפָנִים, וּבְרֵאשׁוֹנָה בְּתַרְוֵץ פְּשוּט בִּיּוֹתֵר, כִּךָ אָמַר: 'יְהוּדִים נִכְנָסִים עִם פְּתַקְאוֹת לְפַעְמִים הַכְּתַב קֵטֵן בִּיּוֹתֵר וְהַמְנוּרָה הִנּוּ תְלוּיָה כַּה גְבוּהָ, הִרִי כְּשִׁישׁ נְרוֹת עַל הַשְּׁלַחַן אֲפֶשֶׁר לְקַרְא בְּקִלּוֹת'. כַּאֲשֶׁר יֵצֵא הַרֹאשׁ יְשִׁיבָה מִחֲדָרוֹ אָמַר הַרְה"ק זִיע"א: 'דְּעַר טֹאטֶע, מֵרֵן מֵהַר"ד ז"ל, הָאֵט גִּיזְאָגְט אֶסְאָךְ מֵאֵהֶל וְוַעֲהֶרְט דָאָרְמֵאנְט נְעֻמְעֵן פֿון יוֹדֵן וּוֹאס זִינְעֵן נִישׁט אױף דְּעַם עוֹלָם, אִיז גְּלִיךְ סְזָאל זִיין לְעֻכְט אױפֵן טִישׁ' [= אַבָּא ז"ל אָמַר: הֵן מְזַפְרִים הַרְבֵּה שְׁמוֹת שֶׁל יְהוּדִים שְׂאִינִם בְּהַאי עֲלֵמָא רֵאזִי אֲפּוֹא שְׂיֵהִי נְרוֹת עַל הַשְּׁלַחַן.

מִנֵּר מְצוּהָ לְאוֹר תּוֹרָה

כְּתַב הַרְה"ק ה'שְׁפַת אֲמַת' זִיע"א (תַּרנ"ז): כְּתִיב 'נֵר מְצוּהָ וְתוֹרָה אוֹר'. וַיֵּשׁ לְכֹל אִישׁ יִשְׂרָאֵל חֶלֶק בְּאוֹר וְנֵר. וְנֵר מְצוּהָ תִקּוֹן רַמ"ח אַבְרָיִם לְהִיּוֹת כְּלֵי מוֹכֵן לְקַבֵּל אוֹר תּוֹרָה. כְּמוֹ הַתּוֹרָה שְׁמַתְפַּשְׁטֵת בְּתַרְנ"ג מְצוֹת כְּמוֹ כֵן מִתְפַּשְׁט כַּח הַנְּשֻׁמָּה בְּרַמ"ח וְשִׁסָּה אַבְרָיִם וְגִידִים. לְכֵן אוֹר צְדִיקִים יִשְׁמַח כִּינּוּן שְׁתַּקְנוּ הַנֵּר בְּאֵ אֹר תּוֹרָה וּמִתְעַלֵּין מִבְּחִינַת נֵר לְאוֹר, עַל זֶה כְּתִיב 'בְּהַעֲלֵתָךְ אֶת הַנֵּר'.

(מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר סְפִיר וִיהִלוּם לְהַרְבֵּה הַגְּאוּן רַבֵּי מִנְחָם מִנְדֵל פּוֹמֵרְנֵץ שְׁלִיט"א)

יַעֲשֶׂה לוֹ טוֹבָה בְּעוֹלָם הָעֵלְיוֹן

וּבְסֵפֶר הַדְּרֹת קִדְשׁ הַבֵּיא שְׁהַרְה"ק הַרְבֵּי רַבֵּי מְעַנְדֵּל מִרְמֵנוֹב זִיע"א אָמַר שְׂמֵי שִׁדְלִיק אֲפֵלוֹ לְאַחַר מֵאָה שָׁנָה לְאַחַר פְּטִירְתּוֹ נֵר לְנִשְׁמַתּוֹ יַעֲשֶׂה לוֹ טוֹבָה בְּעוֹלָם הָעֵלְיוֹן. וְאִכּוֹן בְּיוֹם י"ט אִיר, ל"ד לְמִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, נִהְגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשִׁים לְהַדְלִיק נֵר לְכַבוֹד נִשְׁמַתּוֹ שֶׁל הַרְה"ק רַבֵּי מִנְחָם מְעַנְדֵּל בֶּן רַבֵּי יוֹסֵף זִיע"א.

חֲשִׁיבוֹת בְּנִדְבַת נְרוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת

וּמַעֲשֶׂה בְּאֶחָד שְׂרָצָה לְהַכְּנִס לְפָנָי וּלְפָנָי אֲצֵל הַרְה"ק רַבֵּי אֶהְרֵן מִבְּעַלְזָא זִיע"א עִם קוֹיטְלֶעךָ בְּעֵנֵן דְּחוּף וְלֹא הָיָה שׁוּם אֲפֶשְׁרוֹת לְהַכְּנִס, יָדַע הֵלָּה שְׁהַרְה"ק מִחְשִׁיב מִי שְׁמַנְדֵּב נְרוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבִקְשׁ מֵהַגְּבַאי הַהוֹדִיעַ שְׂרוּצָה לְהַכְּנִס וְשֶׁהוּא מְנַדֵּב תְּמִיד נְרוֹת. כְּשִׁשְׁמַע זֹאת הַרְה"ק אָמַר מִיֵּד: אֲצֵל זְקַנֵי ז"ל הָיָה זֶה חֲשִׁיבוֹת גְּדוּלָה! וְצוּהָ לְהַכְּנִסוֹ.

מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בְּנְרוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת

הַעִיד אַחַד מִחֲסִידָיו שֶׁל הַרְה"ק רַבֵּי אֶהְרֵן מִבְּעַלְזָא זִיע"א עַל סֵפֶר יְהוּדֵי שְׁסֹגֵר אֶת הַמִּסְפָּרָה לְאַחַר כְּנִיסַת הַשְּׁבִיט. הַרְבֵּי מִבְּעַלְזָא קָרָא לְסֵפֶר וּשְׂאֵלוֹ מְדוּעַ עֲשֶׂה זֹאת. וְהַיְהוּדֵי הַתְּנַצֵּל. אָמַר לוֹ הַרְבֵּי מִבְּעַלְזָא: אֲתָה שְׁהַחֲזַקְתָּ אֶת הַמִּסְפָּרָה פְּתוּחָה בְּשֶׁבֶת תְּבִיא רוֹטֵל נְרוֹת לְבֵית הַמְּדֻרָשׁ.

וְאֲתָה, פְּנָה לְיְהוּדֵי שְׁסֹפֵר לוֹ אֶת הַדְּבַר, שְׂרָאִית וְסִפַּרְתָּ לִי זֹאת, תְּבִיא שְׁנֵי רוֹטֵל נְרוֹת לְבֵית הַמְּדֻרָשׁ. וְאֲנִי, הַרְבֵּי שְׁבַעֲבִירֵי אֶרֶץ דְּבַר כְּזֶה, אֲבִיא חֲמֵשֶׁה רוֹטֵל נְרוֹת לְבֵית הַמְּדֻרָשׁ. וְהָיָה הַרְה"ק ה'אֲבִיר יַעֲקֹב' מִסְדִּיגוֹרָא זִיע"א מְפֻלְיא מְאֹד בְּהַנְהַגְתּוֹ שֶׁל הַרְה"ק מִבְּעַלְזָא שְׁלֹא יְכוּל הָיָה לְשַׁמַּע רַעָה עַל יְהוּדֵי.

הַפּוֹתְרִים נִכְוָה יִכְנָסוּ לְהַגְרָלָה אִי"ה עַל סִידוֹר מְתִיבְתָא מְנַחָה מְעַרִיב בְּהוּצַאת "עוֹז וְהַדְר".

אֵת הַפְּתָרוֹנוֹת יֵשׁ לְשַׁלּוּחַ אֵלֵינוּ עַד לְיוֹם שְׁנֵי

לְמִסְפָּר פֶּקֶס: 077-470-26-81

אוֹ לְמִייל: magdenot@gmail.com

נֹא לְכַתּוֹב שֵׁם, כְּתוּבַת מְדוּיָקָת וְטֵלֶפּוֹן.

בְּרֵאשׁ הַדָּף לְצִיין "עֹבוֹר חִידוֹן לְנוֹעַר".

חִידוֹן אֵלְזָנוֹת - נוֹשֵׂא פְּרָסִים

אִיזוֹ אוֹת הַמוֹפִיעָה פֶּעַמִּים בְּפִרְשָׁה זוֹ, אִינָה חֶלֶק מִמְּלָה?

פְּתָרוֹן הַחִידָה וְכֵן שֵׁם הַזּוֹכָה, יִפּוֹרְסֵמוּ אִי"ה בְּגִלְיוֹנוֹת הַבָּאִים

פְּתָרוֹן הַחִידָה - פְּרִשְׁתַּת תּוֹרִיעִי:

ש. אִיזוֹ מַכָּה מְעַשֵּׂר מְכוֹת מְצָרִים מוֹפִיעָה בְּפִרְשָׁה זוֹ?
ת. הַתּוֹרָה דְּנָה בְּהַלְכוֹת צִרְעַת הַשַּׁחִין בְּעוֹר (וִיקְרָא יג, יח). שַׁחִין הוּא אַחַד מִעֲשֵׂר הַמְּכוֹת הַמוֹפִיעוֹת בְּפִרְשַׁת וְאֵרָא (שְׁמוֹת ט, ט).

שֵׁם הַזּוֹכָה בְּסִידוֹר מְתִיבְתָא מְנַחָה מְעַרִיב בְּהוּצַאת "עוֹז וְהַדְר":

פְּרִשְׁתַּת תּוֹרִיעִי:

ה' אַבְרָהָם לוֹיִן מִירוּשָׁלַיִם.

